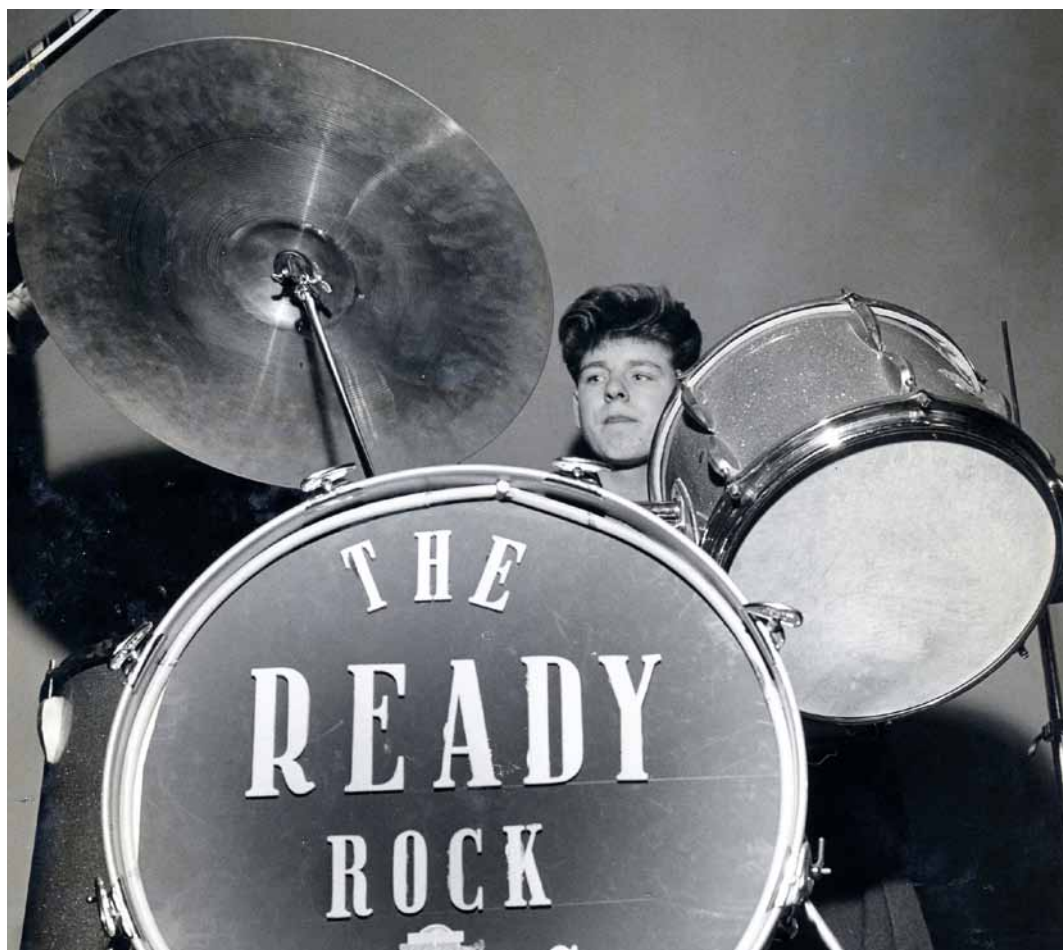

GLEMMER DU

TÅRNBY KOMMUNES LOKALHISTORISKE TIDSSKRIFT

NOVEMBER/DECEMBER 2013



HIPHOP, PIGTRÅD OG ROCK'N'ROLL Pionerer fra Amager



NUMMER 6 / 2013
DEL 1



FORSIDE:

Jan Pedersen klar bag trommerne til at banke rytmerne fra den første bølge af britisk popmusik ind i fødder og hoved på de unge, dansende i København og omegn. Her spiller The Ready Rock Boys på Hot Club i 1960.

Fotograf: Ubekendt.



FIND DIN OG TÅRNBYS HISTORIE I MINI-ARKIBAS

Tårnby Stads- og Lokalarbiv har fotografier og materiale fra private, fra foreninger og kommunale arkivalier fra Tårnby Kommune. Materialerne er registreret i Arkibas. Du har her mulighed for at søge i basen gennem mini-arkibas på <https://taarnbybib.dk/da/Stads-Lokalarkivet>

Basen indeholder mere end 5.400 fotos, som er en lille del af arkivets samlinger, og der kommer hele tiden nyt materiale til.

Materialet er kun til privat brug. Hvis materialet ønskes publiceret, skal du henvende dig til bibliotek@taarnby.dk

COPYRIGHT

Ophavsretten på billederne og illustrationerne i Mini-arkibas tilhører enten Stads- og Lokalarbiv, Tårnby Kommunebiblioteker, eller en professionel fotograf. Billederne og illustrationerne må derfor ikke kopieres uden Stads- og Lokalarbivets eller fotografens tilladelse. Har du få brug for et billede eller en illustration, kan du henvende dig til Stads- og Lokalarbiv.

For enkelte billeder i billeddatabasen har det været umuligt at finde frem til den retmæssige ophavsretsindehaver. Såfremt Stads- og Lokalarbiv kræver ophavsretten, er det ufrivilligt og utilsigtet. Såfremt du mener, at der er materiale, der tilhører dig, bedes du derfor kontakte bibliotek@taarnby.dk

KILDER:

Interview med Ib "Rock" Jensen af Per Reinholdt Nielsen.

Interview med Jan Pedersen af Per Reinholdt Nielsen.

Nielsen, Jens Emil: Rock'n'roll. Her og Nu 2013.

HVIS DU VIL VIDE MERE:

Lokale aviser fra 1950-1980 kan ses på Stads- og Lokalarbiv.

ISSN 1397-5412

Tidsskriftet Glemmer Du er udgivet af:

©Tårnby Kommunebiblioteker, Stads- og Lokalarbiv.

Skrevet af: Per Reinholdt Nielsen

Redigeret af: Lone Palm Larsen

Layout: Anne Petersen

HIPHOP, PIGTRÅD OG ROCK'N'ROLL – pionerer fra Amager

Tårnby, Kastrup og omegn er måske ikke det første sted, man tænker på, når man tænker på rock'n'roll, pigtråd og hiphop. Ikke desto mindre har området været meget mere oppe på beatet, end man skulle tro.

Den første person, som opfangede de nye rytmer og den nye dans i hiphop-kulturen, er vokset op på Tårnby Torv. Hans far var en fremsynet musiker og trommeslager i den første store danske pigtrådsgruppe. Og sandelig om ikke også Danmarks første rock'n'roll-sanger slog sine folder i Sundby og blev spottet ved en talentkonkurrence på Kastrup Fort.

Glemmer Du har opsøgt de tre pionerer, der alle var først med at importere de nye lyde fra USA og England. I dette nummer fortæller Ib "Rock" Jensen og Jan Pedersen deres rockhistorie. I næste nummer kan du møde hiphop pionererne fra Tårnby.

DEN FARLIGE IB "ROCK" JENSEN FRA AMAGER

Egentlig var han kuffertmager. Pludselig stod han på scenen som Danmarks første rock'n'roll-sanger.

"Jeg spjættede med arme og ben, det bedste jeg havde lært." Ib Rock Jensen strækker begge armene ud og løfter lidt på venstre ben. Han genopliver den fantastiske dag i sit liv, hvor han kom i vælten som hele Danmarks rockkonge.

"Orkesteret truttede i hornene. Publikum jubede. Jeg skreg og råbte," fortæller Ib Rock Jensen om den berømte dag den

4. oktober 1956, da rock'n'roll blev til foran tusindvis af mennesker i KB-Hallen og siden skabte panik i medierne.

Ib Rock Jensen var en afgørende nøglefigur. Den etablerede underholdningsbranche, bl.a. Børge og Grete Kisbyes danseinstitut, havde lanceret flere andre danse, jive, quickstep og jitterbug, og tjent penge på det. Hverken Kisbye eller de musikere, der spillede op til dans på datidens mange danseskoler og forlystelsessteder i København, havde nogen anelse om, hvordan man spillede rock'n'roll, og om hvordan man dansede til musik-

ken. Det gjorde Ib *Rock* måske heller ikke. Men han gik ind og gjorde det, og det virkede.

KRIGEN VAR SPÆNDENDE

Ib Jensen blev født den 8. november 1932 på Nørrebro. Kort tid efter flyttede hele familien til Kastrupvej 18 på Amager. Han var den sidste i en søskendeflok på syv. De var to piger og fem drenge. Faren, Helmer Andreasen, var skomager, og moren, Nora Jensen, arbejdede på et trykkeri. Ib Jensen husker sin barndom som en god tid, hvor der var masser af skæg og ballade. Han gik på Øresundsvejens Skole i syv år.

”Jeg var hverken den dårligste eller den bedste. Jeg lå sådan lige midt i mellem. Viceinspektøren var vores klasselærer. Han var skrap. Lærerne måtte gerne slå. Man blev også trukket i de små hår ved tindingerne. Det gjorde ondt. Vi fik eftersidninger, hvis der havde været ballade. Når man så kom hjem, fik man skæld ud en gang til. For så kom man for sent til at hjælpe til derhjemme.



For børnene var det spændende med soldater i gaden. Den danske Brigade var netop ankommet til Skolen i Frankrigsgade. Dagen var den 8. maj 1945. Kastrupvej, hvor Ib boede, er et par gader derfra. Foto: Stads- og Lokalarkivet, B1971

For mig var det okay at gå i skole. Heller ikke mere. Jo, jeg kan huske en god time. Jeg kunne som regel ikke li' tysk, men det viste sig, at min tysklærer var interesseret i boksning, ligesom jeg selv var. Jeg havde en masse billeder, som mine to ældre brødre havde samlet. De havde klippet dem ud af blade og aviser, og de havde nogle amerikanske magasiner om boksning. Jeg havde to store

kasser. Dem tog jeg med i skolen en dag. Så snakkede vi kun om boksning hele timen.

Da jeg begyndte at gå i skole, kom krigen. I en periode var skolen besat af tyskerne. De brugte den til flygtninge. Så blev vi flyttet til krypten under en kirke lige i nærheden. Der blev vi undervist.

Vi tjente lidt skillinger ved at købe smør og slik til flygtningene. De stod bag hegnet og måtte ikke komme ud. De stak nogle penge ud til os, og så gik vi over i ismejeriet og købte ting til dem.

På en måde var vi ikke bange under krigen. Vi var jo drenge, og det var spændende. Vi tænkte ikke så meget over det. Men der var da nogle gange, hvor tyskerne kørte ned af Kastрупvej og skød op i luften. Jeg ved ikke, hvorfor de gjorde det. Sikker for at gøre os bange! Vi løb da også ind i husene. Når der var luftalarm, fór vi også ind i det bagerste rum i lejligheden og blev der, indtil det var overstået."

FODBOLD OG BOKSNING

Ib Jensen gik ud af skolen efter syv år og blev arbejdsdreng på kuffertfabrikken Unica i Polensgade. I alt skulle 75 kr. af lønnen på 125 kr. afleveres derhjemme. Resten kunne han selv bruge.

En stor del af fritiden gik med sport. Som helt små spillede drengene nede i gården og siden på Amager Fælled. Ib Jensen meldte sig først ind i arbejderklubben Sønderbro af 1925 og skiftede siden til Fremad Amager.

"Jeg spillede centerforward. Jeg var spinkel, men havde forholdsvis lange ben. Når jeg kom løbende, råbte mine medspillere tit: "Se, der kommer storken". Jeg var god til fodbold, for jeg var lille og hurtig. Da jeg var soldat, blev jeg udtaget til et militærlandshold blandt mange, mange andre.

I en kort periode gik jeg også til boksning. To af mine større brødre gik til boksning, og når de kom hjem, fik jeg lige et eller to slag. Jeg sagde: "Av, av, mor, de slår mig". Det hjalp jo ikke. Så kunne jeg lige så godt også selv gå til boksning.

Jeg kom ind i BK Enigheden. Jeg trænede en del, og var kvik



En del af Kastrupvej med Filipsparken i forgrunden. I midten af fotografiet ses Italiensvej med Sundby Hospital til venstre og ejendommen Schelenborg til højre. Foto: Stads- og Lokalarkivet, B5413

på benene og stædig. Når jeg fik en på tuden, blev jeg gal og forsøgte at give igen. Jeg nåede kun at bokse tre kampe. Jeg tabte en og to endte uafgjort.”

HELLERE RADIO END KLAVERUNDERVISNING

Musik var Ib Jensens anden store interesse. Allan, den ældste af brødrene, havde en rejsegrammofon og købte 78-plader. Om aftenen hørte børnene tit Radio Luxembourg. Kun lige så højt, at forældrene ikke brokkede sig. De helt

store navne for Ib var Duke Ellington og Mills Brothers. Mills Brothers oplevede han også ved en koncert i Tivoli.

Han havde ikke vist den store interesse for at lære at spille. Hverken klaver eller guitar, selv om han prøvede begge dele.

”Min klaverlærer var en af den slags, der slog en over fingrene, når man spillede forkert. Jeg kan huske, han havde en skildpadde. Jeg var mere interesseret i den end i klaverspillet. Jeg gik ikke så længe. Guitar, det prøvede jeg også, men det sagde mig slet ikke noget. Til gengæld

kunne jeg li' at synge og optræde. Min ting var, at jeg begyndte at synge scat-sang.

Bubbli bu di da du dah. En masse ord, jeg bare fandt på, og som passede til musikken. Det var der ikke andre, som gjorde.”

Ib Jensen sang gerne på opfordring i de amatørkonkurrencer, der blev afholdt rundt omkring, hvor man enten kunne gå lige ind fra gaden - bl.a. i Ølandshus og i forskellige kolonihaveforeninger - og synge eller steppe, eller hvad det nu var, der var ens talent. Præmien, hvis man vandt, kunne være en billig flaske vin.

”Pullimut, som vi kaldte det. Det var kun for sjov. Jeg vandt ni ud af ti gange. Nogle gange var det fordi, jeg i forvejen havde aftalt med folk, at de skulle stemme på mig,” fortæller han med et smil.

AMATØR-KONKURRENCE PÅ KASTRUP FORT

Dengang var det store danseinstitut på Amager drevet af Freddie Pedersen, men Ib og hans venner gik ikke til danseundervisning. I stedet tog de ind i Dansetten i Tivoli, gik

til baller arrangeret af fagforeningen HK eller i selskabslokalerne i Markmandsgade 9-11, hvor man også kunne danse til levende musik. Om sommeren kunne man tage ud på Kastrup Fort, hvor der foregik en hel masse.

Her var kvit eller dobbeltkonkurrence og kåringen af årets Amagerpige, filmforevisning, musik og amatørkonkurrencer. En søndag i løbet af sommeren 1956 afholdt B.T. og Børge Kisbye en konkurrence om årets Miss Cykelpige. Samme dag var der en konkurrence for amatørsangere.

Ib Jensen og hans venner var der naturligvis. Som det ofte var sket mange gange tidligere, meldte Ib sig uden tøven. Han gik op på scenen og sagde til orkesteret: ”Spil *Fly Me To The Moon*, så synger jeg.”

”Som jeg husker det, var det publikum, som bestemte, hvem der skulle vinde. Jeg blev nummer to efter Poul Rudi, men man kan godt sige, at jeg vandt. For bagefter trak Børge Kisby mig til side,” fortæller Ib Jensen.

Børge og Grete Kisbye havde set Ib Jensen optræde. De mente, han dansede lidt som



Ib *Rock* Jensen er lige blevet skubbet ind på scenen i KB-Hallen og rocker det bedste han har lært foran 4.000 tilhørere, der er vidne til den første rock'n'roll-begivenhed i Danmark i 1956.

Foto: © Willy Lund, Scanpix

Elvis. Det var noget, de kunne bruge. Først kom han til prøve i Kødbyen, hvor de havde deres danseskole.

”DU BLIVER EN VERDENSTJERNE”

Den 4. oktober lancerede de deres store satsning med verdenssensationen rock i KB-Hallen. Der var linet op med

landets ti bedste jitterbugdansere, en kavalkade af forbudte danse, og musikken blev leveret af hele fire orkestre, heriblandt Ib Glindemanns Big Band.

Ib Jensen, der hverken kunne snakke engelsk, eller ikke havde hørt rock'n'roll-musik før, havde øvet sig ved at låne Bill Haleys *Rock Around The Clock*.

Ib Jensen havde lånt sin storebrors hvide jakke. ”Den var

lidt for stor og skulderen hang helt nede på overarmen. Men fint skulle det være.”

”Jeg kan huske, jeg stod bag tæppet og kiggede ud. Jeg tænkte, skal jeg derind. Grete Kisbye sagde til mig: ”Hvis det går godt, så bliver du en verdensstjerne.” Men så råbte Jørgen Kisbye (bror til Børge): ”Nu kommer han. Danmarks rockkonge nummer et”, og jeg blev skubbet ind på scenen. ”Tak skal du have. Der var projektører overalt. Folk klappede. Musikerne larmede. Jeg var dagens clou. Jeg råbte og skreg i ti minutter. *Rock me her/ rock me der /bubbilibu / dappen dappen dappen*. Den gik rent hjem. Folk havde aldrig hørt sådan noget før. De måtte bære mig fra scenen,” fortæller Ib *Rock* Jensen.

Danmarks første store rock’n’roll-begivenhed forløb glat indenfor i salen. De 4.300 tilskuere sad bænket og opførte sig pænt. Udenfor gik det imidlertid galt. En dansk fotograf, Ole Neesgaard, havde fået til opgave at dække denne begivenhed, da rock’n’roll kom til Danmark, for den amerikanske fjernsynsrevy Telenews. Historien skulle helst handle

om, at ungdommen gik amok til de nye, vilde rytmer. Derfor havde han hyret fire unge mennesker til at smide et par kanonslag. Folk stimlede sammen, og det endte med, at politiet trak stavene. Danmarks første rock’n’roll-optøjer var blevet til virkelighed.

ROCK’N’ROLL-MARERIDET ER OVER OS

I dagene efter kunne aviserne skrive: ”Rock’n’roll mareridtet er over os” (BT), ”Farlig morsskab” (Berlingske Tidende). Panikken var brudt ud. Politimesteren på Frederiksberg, hvor KB-Hallen lå, udstedte et politiforbud mod rock’n’roll.

”Jeg var på forsiden af aviserne. Der blev et farligt postyr,” fortæller Ib *Rock* Jensen med et smil, når han tænker tilbage på koncerten i KB-Hallen.

”Jeg blev betragtet som en farlig mand, men det var jeg jo slet ikke. Jeg boede hjemme hos mor og far. Min mor havde hørt, at de havde snakket om koncerten i KB-Hallen nede i kiosken. Hun kom tilbage og sagde: ”Det er jo forfærdeligt”, men det var bare for sjov.

På Unica blev de meget overraskede: ”Er det dig, sagde de?” Jeg kan huske, at der kom journalister ud og fotograferede mig, mens jeg stod og udstansede en kuffert.”

Ekstra Bladets overskrift var ”Kuffertfabrik angrebet af rock'n'roll-feber”, og skrev inden, i selve artiklen bl.a.: ”På kuffertfabrikken *Unica* på Amager sker der noget i dag. Der rokkes og rulles til den store guldmedalje i takt med maskinerne, mens der arbejdes på livet løs. Årsagen er, at den 23-årige sadelmager Ib Jensen, aftenens rock and roll konge, er beskæftiget her.”

AFLYSNINGER I PROVINSEN

Børge Kisbye forstod at smede, mens jernet var varmt. Et par dage efter koncerten i KB-Hallen sendte han sit rock'n'roll-cirkus inklusive Ib *Rock* Jensen på turné i Jylland. Koncerterne i Silkeborg og Grenå gik godt, men i Århus og Randers var der uroligheder. Selv Ib *Rock* kom ved en fejl i karambolage med politiets stave. Derefter blev resten af turnéen blev aflyst.

Ib *Rock* Jensen fik en hektisk karriere på et par år som frontfigur i den første spæde, danske bølge af rock'n'roll.

Han blev brugt som højdepunktet i ABC-revyen i 1956. Her kom han ind på scenen i ”sprællende ekstase” og sang, inden han blev båret ud af bl.a. Dirch Passer og Kjeld Petersen, der var klædt ud som betjente. Politiet, der var nervøse for optøjer, stillede talstærkt op uden for teateret, men de pæne teatergængere gik hjem i god ro og orden, hver aften i de 14 dage revyen spillede i efteråret 1956.

I den forbindelse indspillede han singlen *Politirock*, der blev hans eneste pladeindspilning. Singlen blev sammen med nummeret *Rock Me Mamma*, der mest bestod af scat-sang, indspillet i Kildevældskirken på Østerbro med Ib Glinde-manns Orkester.

NORDENS ROCKKONGE

I 1957 og 1958 turnerede Ib *Rock* Jensen rundt og kom både til Sverige og Norge som ”Nordens Rockkonge”, inden han måtte lægge karrieren

som farlig rock'n'roll-sanger på hylden.

”Jeg fornyede mig ikke, og det der med at hyre et stort bigband og en sanger blev for dyrt, når man nu kunne få fire eller fem unge mennesker, der spillede elektrisk forstærket dansemusik,” fortæller han.

Efter et kortere ophold hos en af sine brødre i Varberg i Sverige fik han job som typograf i Det Berlingske Hus og flyttede til Messinavej i Sundby. Siden fik han to børn og flyttede til Vanløse og derefter Brønshøj, hvor han bor i dag sammen med sin kone.



Unge fra Tårnby Skole foran kaffebar på Englandsvej. Ungdommen efter krigen havde mere fritid, flere penge og større forbrug end nogen tidligere i den aldersgruppe. Men først og fremmest blev de set som teenagere med en egen kultur. De var den vilde ungdom, som hang på gadehjørnerne.

Foto: Stads- og Lokalarbivet, B2043

HIPHOP, PIGTRÅD OG ROCK'N'ROLL



Jan Pedersen poserer med smøg i mundvigen og tromme på knæet. Hans mor havde et par år tidligere købt en lilletromme til ham for de sidste penge juleaften.
Fotograf: Ubekendt.

FREMME PÅ BEATET BAG TROMMERNE

*Pioner, poplegende og Tårnbyborger
Jan Pedersen var en af de første til at
finde rytmen i den nye populærmu-
sik, der kom fra USA og England
i tresserne.*

”Kærlighed og tryghed, sport og musik. Det har jeg altid sagt. Har man det, så skal det nok gå alt sammen. Det har jeg også givet videre til mine børn.” Sådan siger Jan Pedersen. Trommeslager gennem et langt liv – kun på godt og slet ikke på ondt.

Jan Pedersen sad bag trommesættet i et af de mest populære danske rockorkestre, The Cliffeters, lige da halvtredserne blev til tresserne, og igen i bandets anden storhedstid, da de blev gendannet i 1980'erne og 1990'erne og hver fredag trak fulde huse på Færgen Sjælland.

Det har været et fedt liv i musik, og som han siger: ”Jeg har spillet i tre orkestre. The Cliffeters, som blev de mest kendte, og så The Scarlets og Teddy, Chano, Jan og John. De er alle sammen blevet til noget. Det handler om at finde sin egen stil og så arbejde hårdt.”

”Teddy, Chano, Jan og John var en slags countrymusik med tekster på dansk af Thøger Olesen. Det var der heller ikke nogen, der havde lavet, sådan som vi gjorde det. Sangene ”Ikke flere penge/fyret fra mit job” og ”Jeg vil bo på Vesterbro” blev kanonhits. Det var socialrealistiske sange – og evig aktuelle.

The Scarlets var også et virkelig godt band og med en helt speciel stil, som var inspireret af soulmusikken fra pladeselskabet Motown med The Supremes og sådan noget. Vi var ti år før Abba med firestemmig sang.

Også The Cliffeters havde en selvstændig stil. Vi havde en egen lyd og et klart udtryk med pænt tøj, laksko og hvide guitarer. Når vi var ude at spille, skiftede vi tøj i hvert sæt. Hvis man vil blive til noget inden for musikken, skal man have noget, de andre ikke har. Og så skal man komme til tiden og arbejde hårdt.

Vi var de første med noget helt nyt. Det er en fordel at være først. Folk vil se og høre originalerne. Det er først senere, at de andre bands kommer på. The Hitmakers og Sir Henry og alle dem der.”

LILLETROMME FOR DE SIDSTE PENGE

Det lå ikke i kortene, at musik skulle blive hans liv, men Jan Pedersen fulgte sine lyster og sit instinkt, og så blev det sådan. Han er født og opvokset på Christianshavn. Begge forældre havde arbejde. Faren var kranfører. Moren stod og skar laks ud til fileter i en butik under Langebro.

”Det var hårdt arbejde. De stod op kl. 4 hver dag. Der var ikke plads til så meget sjov,” fortæller Jan Pedersen, der dog oplevede sin barndom som god og tryk. Han gik på Christianshavns Skole indtil 7. klasse og ville derefter ud i det pulveriserende liv for at tjene nogle penge.

I to år var Jan Pedersen elevatortfører på Hotel Codan. Så blev han ekspedient i en legetøjsbutik, indtil han var blevet 18 år og dermed gammel nok til at komme i lære som dekoratør i skomagasinet Hector på Strøget. Inden da var Jan Pedersen for længst kommet i gang med musikken.

”Min mor købte en lilletromme til mig for de sidste penge en juleaften. Vi fik lavet nogle bækkener af nogle grydelåg

eller sådan noget. Så sad jeg og spillede hjemme i lejligheden øverst oppe i Prinsessegade 17 B. Naboerne var ikke altid så tilfredse, men jeg lærte at holde takten ved at spille efter plader med Glenn Miller og Benny Goodman. Og mine forældre bakkede mig op.

En overgang prøvede jeg også at få noget musikundervisning. Jeg gik hos Ib Jarlskov. Han sagde, at jeg var skidehamrende dygtig til at lære noder, men jeg gad ikke. Når du begynder at lære noder, så mister du din egen fantasi i dit spil. Så skal du til at spille efter bladet. Nogle af verdens bedste musikere kan ikke noder. De bruger deres fantasi. Det gør jeg også, og jeg spiller helt på min egen måde.”

FRA ELEVATORFØRER TIL POPSTJERNE

Jan Pedersens anden store interesse var sport. Han spillede både fodbold, bordtennis og tennis. Typisk for ham, var det ikke nogen forhindring, at mange af de andre tennisspillere var sønner af advokater og tandlæger. Man kunne vel også spille tennis som elevatortfører.

Jan var så god til den ”fine, hvide sport”, at han blev nummer tre i juniorklassen ved DM i 1959.

Ved siden af jobbet og sporten var han begyndt at komme i Nyhavn. Skridtet op på scenen og ind bag trommerne var han ikke længe om at tage. Fra han var 16, spillede han jævnligt i Nyhavn. I 1957 dannede Jan Pedersen sin første egentlige gruppe, The Ready Rock Boys.

Da bassisten blev indkaldt til militærtjeneste - Jan Pedersen selv blev kasseret pga. en kraftig mellemørebetændelse som barn - satte han en annonce i Politiken og fandt derigennem Johnny Reimar fra Odense, der gerne ville til København og starte et nyt orkester. De to hyrede tre andre musikere og skabte grundlaget for den første danske gruppe, der på en stille, rolig og pæn måde kunne føre noget af hysteriet fra rocken og poppen i det store udland ind i den danske underholdningsbranche, hvor det især handlede om at spille op til dans.

Gruppen skiftede navn til The Cliffers - en sammentrækning af navnene på inspirationskil-



Jan Pedersen blev hurtigt kendt som en dygtig trommeslager. Han spillede lyttende og bakkede de andre musikere op med et varieret og swingende spil. Her sidder han bag guitaristen Mogens ”Django” Pedersen. Koncerten blev arrangeret af Kisbye i 1961.

Fotograf: Ubekendt

derne Cliff Richard og The Drifters - i forbindelse med en radioudsendelse på piratradio-stationen Radio Merkur i 1959. Derefter blev gruppens sammensætning ændret, så The Cliffers udover Jan Pedersen og Johnny Reimar bestod af bassisten Lars Kofoed, guitaristen Mogens *Django* Petersen og pianisten Ole Rasmussen.



The Hot Club var sammen med Danseshallen i Kødbyen, Bakken, Politiets Ungdomsklubber og Hit House nogle af de vigtigste scener for den første generation af rockmusikere i Danmark. Her ses Jan Pedersen i en konstellation af gruppen The Ready Rock Boys på Hot Club i Vanløse i 1960.

Fotograf: Ubekendt

KULTIVERET ROCK

Jan Pedersen fortæller: ”Vi begyndte at spille i Kødbyen. Reimer og jeg købte en knallert hver. Jeg havde en NSU Quick. Der var mange, mange mennesker hver eneste fredag og lørdag. Der blev kun solgt sodavand og lyse øl. Vi måtte godt drikke i baglokalet sammen med Børge Kisbye.

En af gangene gav han os en hel flaske whisky. Vi måtte ikke gå op og spille, før vi havde

drukket den. Vores bassist, Lars Kofoed, var kun 15 år eller sådan noget. Han blev kørt til udpumpning på hospitalet. Vi drak også rød sodavand og brændevin. Det var på mode dengang – med sugerør. Men drikkeriet var ikke så slemt. Det var sgu en dejlig tid. Bortset fra når der var jitterbugkonkurrence. Det varede en hel time, og vi skulle spille det samme nummer igen og igen. Hold kæft hvor var det forfærdeligt.

Vi spillede ikke koncerter. Vi spillede til at folk dansede. De unge mennesker havde pænt tøj og slips på. Pigerne havde masser af hårlak i håret. Dengang kom man hinanden ved. Der var god stemning, og ingen var fulde.

Det var ikke noget med utilpassede unge. Det kom først til senere med Bill Haley-filmen og med Enghaveparken. Der kom rødderne. Hvis nogen skulle slås, når vi spillede, så foregik det udenfor, men det var meget sjældent. Det er ikke som i dag. Det var harmløst og uden druk. De skulle bare blære sig med at ryge en cigaret eller sådan noget.”

Johnny Reimar sagde en gang i et interview til Søndags Politiken, at ”The Cliffeters spillede kultiveret rock”. Jan Pedersen er helt på linje med ham, når han kigger tilbage på de gyldne år, hvor gruppen spillede for fulde huse og fik et hit med hver eneste af de ni singler, de udsendte.

”Vi spillede pæn musik. Ikke sådan noget pigtråd som Peter Belli & Rivalerne, og det der blev spillet inde i Hit House. De var rå og langhårede. Vi var altid de pæne. Det matcher

med vores personligheder. For os betød det meget, at vi var pæne på en scene og var pæne i tøjet og startede til tiden.”

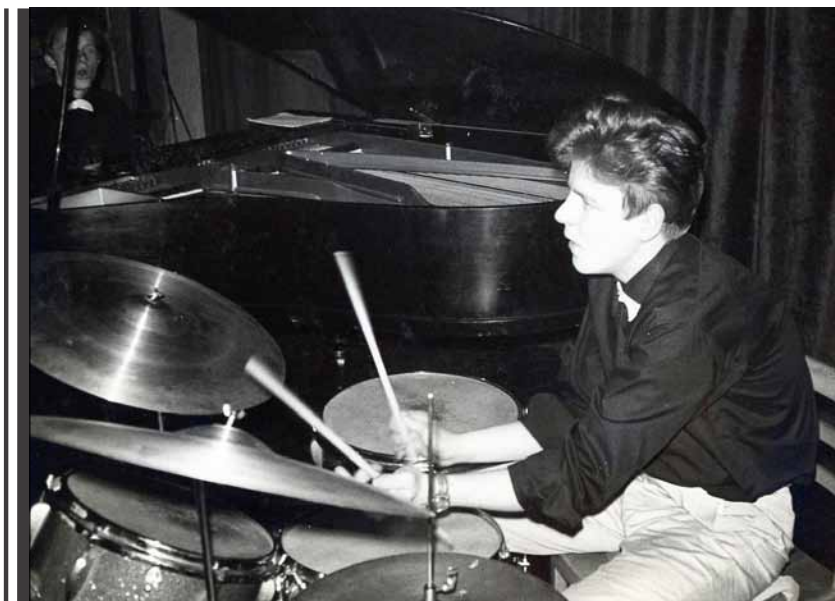
VI ØVEDE IKKE

Gruppen fik en pladekontrakt i 1961 med selskabet Phillips, hvor de både fungerede som backingband for solister og udsendte deres egne ofte instrumentale numre. Allerede den første ”*My Heart And I/How Wonderful To Know*” fra 1961 blev et hit, og instrumentnummeret ”*Django*”, der udkom samme år, er blevet en klassiker fra perioden.

Gruppen tjente dog først og fremmest penge ved at optræde. Øve var der næsten ikke tid til, for The Cliffeters arbejdede hårdt og var på scenen mange aftener om ugen.

”Vi spillede bare. Lige meget hvor meget du øver et nummer hjemme i træningslokalet, så skal du ud og spille det for folk i virkeligheden. Så bliver det hele ofte ødelagt eller helt anderledes. Det er bare om at gå i krig med det samme.

Det lød ad helvede til de første to, tre gange, men man skal bare blive ved med at spille, så



The Ready Rock Boys, som senere blev til The Cliffters, havde en kort og hektisk første karriere rundt i Danmark og i Sverige og Norge. Her er Jan Pedersen fanget på scenen i Odense i 1961.
Fotograf: Ubekendt

hænger det fast til sidst. Det er bedre end at øve og øve. Man kan aftale nok så meget og træne nok så meget i øvelokalet. Når man kommer ud og spille, lyder det altid helt anderledes. De unge musikere og orkestre øver meget i dag. De er også dygtige. Det er slet ikke det, og de har også remedierne til det, men det bliver nogle gange for sterilt,” mener Jan Pedersen.

JEG SPILLER MEGET LAVT

The Cliffters blev dyrket som et poporkester og havde mange fans. Jan Pedersen kom nogle gange hjem fra sit faste arbejde eller koncerterne og oplevede, at et par piger sad i opgangen og ventede på ham for at få en autograf.

Selv om man kun kunne høre Radio Merkur i Københavnsområdet, var The Cliffters også så kendte, at de kunne tage til Jylland og spille. I lø-

bet af deres korte, hektiske karriere på tre, fire år, kom de også til Norge og Sverige for at optræde. I 1962 fik de i en periode fast engagement som husorkester i Cirkusrevyen. Samtidig passede Jan sit faste job.

”Det var benhårdt. Volmer Sørensen var en sej fyr. Vi var nødt til at være meget disciplinerede og seriøse. Det hele skulle passe ind med skuespillere og med orkesteret. Og hvis man ikke mødte til tiden, fik man en kæmpe bøde,” fortæller Jan Pedersen, der mener, han især har klaret sig godt på musikscenen, fordi han har fundet sin egen stil og været en af de første til at opsnappe det nye og spændende fra udlandet.

”Jeg kan noget, de andre ikke kan. Man skal lytte til originalerne, men ikke spille af efter dem. Derfor hader jeg de der Kim Larsen jams og andre, der bare kopierer. De spiller skidegodt, men det er sterilt. Man skal spille på sin egen måde. Jeg spiller meget lavt. Jeg spiller ikke højt. Mange sangere er meget glade for mit spil. Melvis fra rockbandet Melvis & His Gentlemen sag-

de: ”Jan, jeg skulle have kendt dig for 25 år siden”. Jeg dominerer ikke noget. Det swinger bare, og så spiller jeg mange forskellige rytmer.

Jeg var den første, der fandt på at komme mikrofon på trommerne i 1967 og kunne lave en helt speciel lyd. Jeg har aldrig slået hårdt. Jeg har aldrig smadret et trommeskind. Jeg har originalskind fra Ludwig nede i kælderen. De er stadig hele.”

DET FRIE LIV SOM MUSIKER

The Cliffsters endte med at blive opløst i 1963 på grund af interne stridigheder. Det var et helt klassisk opgør mellem leadguitaristen og forsangeren.

”Dette endte med primadonanykker mellem Mogens og Reimar. De kunne til sidst ikke tåle synet af hinanden. Desuden fik Reimar elektrisk stød i KB-Hallen. Han fik brud på rygsøjlen og måtte ligge på hospitalet i tre måneder. Jeg var den eneste fra bandet, der besøgte ham. Det var ikke så pænt. Vi havde trods alt hængt sammen i tykt og tyndt. Da Reimar var blevet frisk

igen, ringede han til mig og vi startede The Scarlets. Vi var ikke de mest spændende personer at se på en scene. Faktisk var vi lidt kedelige, men vi spillede godt. Vi var teknisk dygtige.

Vi spillede oppe i Jomfruburet. Mange musikere kom derind for at snakke med os, og var vildt benovede. Ham der

havde værtshuset, Johansen, endte med at blive pissesur. For folk sad bare og suttede på en enkelt sodavand hele aftenen. Der var for lidt gang i omsætningen, for mange ville bare høre musikken.”

Efter de hektiske år med The Cliffters arbejdede Jan Pedersen en tid som altnuligmand, spillede bl.a. i Teddy, Chano,



Danmarks dengang mest populære popband, The Cliffters, på rad og række. Fra venstre til højre. Jan Pedersen, Mogens ”Django” Petersen (guitar), Lars Kofoed (bas), Johnny Reimar (guitar og sang) og Ole Rasmussen (klaver) spillede i Jomfruburet i 1961.

Fotograf: Ubekendt.

Jan og John. I 1987 blev The Cliffeters gendannet og gav over 1.000 koncerter, da der viste sig at være godt salg i den rocknostalgi og solide danseunderholdning, orkesteret kunne levere. Det har været et langt og godt liv i musik.

”Jeg har altid levet det frie liv og taget tingene, som de kommer. Jeg savner ikke at gå på arbejdsmarkedet. Og det har jo været en slags fast arbejde. Nogle er egnet til at dyrke sport, nogle er egnet til at spille musik.”

DJANGO

er en dansk rockklassiker i dag. Den blev skrevet af Mogens *Django* Petersen. Det var hans første komposition – bortset fra et tidligere forsøg på en kendingsmelodi til The Cliffeters, som han havde kradset ned på nodepapir, men som blev afvist af gruppen, fordi de syntes, den var for dårlig. Mogens *Django* Petersen er inspireret af bl.a. Jørgen Ingemann og Hank Marvin fra The Shadows. Han fik ideen til hittet, der siden er blevet solgt i 32 lande, da han en dag havde lidt ventetid ved en af gruppens engagementer i Dansehallen i Købbyen. Instrumentalnummeret er opkaldt efter den franske sigøjnerguitarist Django Reinhardt.

Django blev indspillet i Islev bio. Dengang blev meget populærmusik indspillet i biografen og kirker. Og man havde kun en mikrofon. Hvis en musiker spillede forkert, måtte det hele optages en gang til. Jan Pedersen kan huske, at de lige netop havde lavet en perfekt version af Django, men man kunne desværre på optagelsen høre, at en eller anden trak i snoren ude på toilettet i biografen. Så måtte de på den igen. Det tog 12 timer og omtrent 50 optagelser, før de havde en perfekt version på bånd.

LOKALE TÅRNBYBANDS



Rockbandet "Las Vegas" var et lokalt Tårnby band. John Erik var trommeslager i bandet. Bandets medlemmer havde rødder på Vegas Allé, derfor navnet Las Vegas.

Fotograf: Dan Reinhardt Pedersen. Foto: Stads- og Lokalarkivet, B5375

HIPHOP, PIGTRÅD OG ROCK'N'ROLL



The Typhoones et lokalt band som spillede i ungdomsklubber og biografer. Her har The Typhoones vundet Amagermesterskabet i 1964. Det var første gang der blev afholdt Danmarksmesterskab i rock.

Fotograf: Dan Reinhardt Pedersen. Foto: Stads- og Lokalarkivet, B5385

LOKALE TÅRNBYBANDS



The Typhoons et lokalt Tårnby band som spillede i ungdomsklubber og biografteater. Her spillede de i Resi i Hillerødgade. Et andet sted på væggen blev der reklameret med Non stop pop om søndagen.

Fotografiet er håndkoloreret af Dan Reinhardt Pedersen, der var i lære i foto-forretningen Tårnby Foto på Englandsvej 266.

Fotograf: Dan Reinhardt Pedersen. Foto: Stads- og Lokalarkivet, B5383



Ib "Rock" Jensen er lige blevet skubbet ind på scenen i KB-Hallen og rocker det bedste han har lært foran 4.000 tilhørere, der er vidne til den første rock'n'roll-begivenhed i Danmark i 1956.
Foto: © Willy Lund, Scanpix

HENVENDELSE & ÅBNINGSTIDER

Hvis du har billeder, oplysninger eller andet af lokalhistorisk interesse, så henvend dig til Stads- og Lokalarkivet.

VI HAR ÅBENT

Mandag - torsdag	kl. 9 - 20
Fredag	kl. 9 - 17
Lørdag	kl. 9 - 15
Søndag 1. sept.- 30. april	kl. 9 - 15

STADS- OG LOKALARKIVET HAR UDSTILLINGER PÅ

Kastrupgårdsamlingen

MIDT PÅ AMAGER & KASTRUP GLAS

Tirsdag - søndag	kl. 14 - 17
Onsdag	kl. 14 - 20

Plyssen på Amager Strandvej 350

PERMANENTE &

SKIFTENDE UDSTILLINGER

Lørdag og søndag	kl. 13 - 16
------------------	-------------